

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 listopada 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2017 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...], na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E. (pozwanego), zmienił wyrok Sądu Okręgowego w E. z dnia 8 grudnia 2016 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy W. L. od decyzji organu rentowego z dnia 6 maja 2015 r., odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy ustalił, że wnioskodawca legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym 29 lat, 9 miesięcy i 23 dni, a w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku i przed powstaniem niezdolności do pracy udowodnił jedynie 1 miesiąc stażu pracy, zamiast wymaganych 5 lat. Tym samym nie spełnił przesłanek określonych w art. 12, 13, 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 58 ust. 4 w związku z art. 10 ust. 2 ustawy emerytalnej, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zawarty w tym przepisie zwrot „udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6” nie obejmuje zrównanych z okresami składkowymi wymienionymi w art. 6, okresów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, w konsekwencji czego Sąd drugiej instancji uznał, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym okresem składkowym i oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego. Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę „rozstrzygnięcia wzajemnej relacji przepisów art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej i art. 10 ust. 2 tej ustawy, w szczególności czy art. 58 ust. 4 stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 10 ust. 2, który przecież także jest przepisem szczególnym w stosunku do ogólnych regulacji dotyczących ustalania praw do rent,(...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz

przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W tym kontekście trzeba zatem wskazać, że kwestia relacji art. 58 ust. 4 i art. 10 ust. 2 ustawy emerytalnej została już rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W tezie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., I UK 136/15, LEX nr 2021926, wskazano, że art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, jako *lex specialis* w stosunku do art 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2, wyłącza zastosowanie art. 10 ust 2 tej ustawy. W uzasadnieniu wyroku wskazano, że niedopuszczalna jest rozszerzająca wykładnia art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej polegająca na zaliczeniu do okresów składkowych, o których mowa w art. 6, okresów ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono składki stosownie do treści art. 10 tej ustawy. Przepis art. 10 ust. 2 ustawy emerytalnej zezwala na uwzględnianie okresów ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono składki na ubezpieczenie społeczne przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe ustalone na zasadach określonych w art. 5-7 są krótsze od okresu wymaganego do przyznania renty, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu wyłącznie w zakresie

uregulowanym w art. 57 ust. 2 oraz art. 58 ust. 1 pkt 1-5 oraz ust. 2 ustawy. Natomiast art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej stanowi *lex specialis* w stosunku do przesłanek, określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.